Перець

№ 21 (488)
РІК ВИДАННЯ XXII
ЛИСТОПАД
1962
КИЇВ
Ціна 10 коп.

У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

★ Рукави вкорочують — поли доточують. (Стор. 2—3).

★ Комерційні каруселі навколо «лівої» карамелі. (Стор. 5).

★ Поменшало на 74 дармоїди, або кому дали перцю. (Стор. 2, 3, 5 і 9).

★ «Ти машинка, ти залєзна» та інші експонати на «Виставці ширнетреба». (Стор. 10).

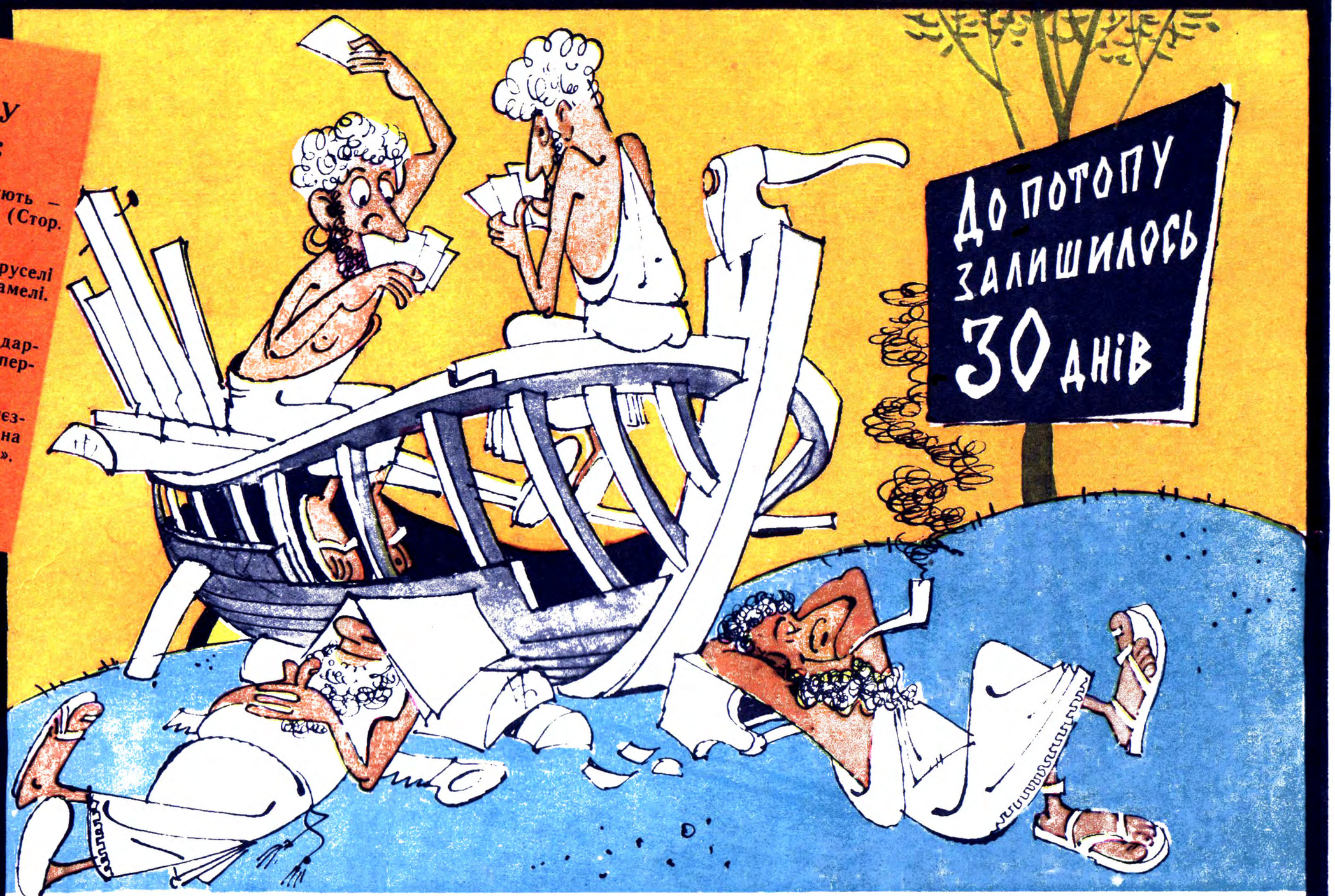

ПЕРШІ АВРАЛЬНИКИ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ДО ДНЯ РАДЯНСЬКОЇ МІЛІЦІЇ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

„ЗЕКОНОМЛЕНО ШЛЯХОМ СКОРОЧЕННЯ...“

На чудовому Закарпатті, у Мукачівському районі, в колгоспі ім. Леніна правління артілі засідало.

Засідало та й думало-гадало: чи бути в артілі посаді колгоспного економіста, чи не бути. (Діди ж наші, слава богу, без отих економістів обходилися).

Проголосували, і одностайно підрубане на усі чотири ніжки крісло колгоспного економіста повалилося. Повалилося разом з т. Кривицьким, який досі на ньому сидів.

Після цього голова артілі Іван Гаврилович Кабацій виголосив бадьору заупокійну промову, яка закінчувалася так:

«Ми й надалі всіляко будемо добиватися скорочення штату колгоспного адміністративно-управлінського персоналу, будемо зміцнювати економіку артілі!»

Потім голова і члени правління сіли і задумалися. Вони не думали, наскільки «зміцнилася» економіка артілі від того, що ліквідували посаду колгоспного економіста. Вони прикидали, як районне начальство похвалить їх за таке «міроприємство».

Аж тут під вікнами контори щось загупало, загуло. До правління зайшов чоловік і до голови:

— Іване Гавриловичу, там хлопці хочуть з вами поговорити.

— Хай заходять,— махнув рукою голова.

— Та що ви, усі в приміщення не протовпляться. Нас же двадцять п'ять молодців — двадцять сторожів і п'ять хлопців з пожежної дружини.

— Що, пожежа чи крадіжка яка? — стривожився голова.

— То ж бо й воно, що ні. Інша гриза нас привела сюди. Бачите, злодії у наш час переводяться, та й сезонні сторожі разом з дружинниками нам допомагають. Часу у нас — хоч відбавляй. Різатися в підкидного осточортіло. От ми до вас із проханням: ви тут якраз посаду економіста скоротили, то, може, щось із тих зекономлених коштів на спорт кинули б.

Із нас, кадровиків, якраз дві футбольних команди могли б вийти та з сезонних сторожів — дві. Якщо злодіїв не ганяємо, то вже хоча б м'яча ганяли. По сумісництву, так би мовити.

— Добре,— кивнув голова.— Ідіть хлопці, а ми тут подумаємо...

Але подумати знову не вдалося: тільки охоронці громадського добра за ріг завернули, як до правління примаршерував підрозділ — десять колгоспних комірників, підсилених п'ятьма фуражирами.

— Товаришу голово,— звернувся до Івана Гавриловича їх парламентарій,— чолом б'ємо вам, а в особі вашій — усьому правлінню. Допоможіть. Єдину розвагу маємо — гирі. Але всі вони у нас по два, п'ять, десять кілограмів. І підіймати нічого. Якби були дво-, три-, п'ятипудові, то можна було б час убити на тренуваннях. Були б у нас у колгоспі такі спортсмени-гирьовики, що й чемпіонів за пояс заткнули б. От і просимо: може б, правління з сум, зекономлених шляхом скорочення посади економіста...

— Гаразд,— перебив голова. — Пишіть заяву до правління. Надіюся, воно зважить на ваше слушне прохання...

Тільки-но голова спровадив «гирьовиків», як під вікнами контори знову загомоніло. Вийшов Іван Гаврилович, став на порозі контори і окинув оком новий загін. Перед ним стояли: 4 рахівники, 6 бухгалтерів, 10 бригадирів, 13 обліковців.

Не було серед тієї писарської братії тільки касира. Він саме секретареві парторганізації колгоспу Ю. І. Цифрі гроші видавав. (Торік Юрій Іванович щомісяця мав по 60 трудоднів, а цього року — по сто карбованців. За що — і сам до пуття не знає: чи то за завідування бібліотекою, чи то клубом. Таку послугу йому правління зробило, хоч т. Цифра — звільнений секретар і має за це ставку відповідну).

А тим часом головний бухгалтер колгоспу Ю. Ю. Кепич уперед з гурту виступив і до голови:

— Іване Гавриловичу! Рятуйте наші душі од нудьги. Просимо правління з сум, зекономлених шляхом скорочення посади економіста, виділити щось на наші культурні потреби та купити нам хоча б ноти та балалайки. Щоб на душі веселіше було.

Але ж сум, зекономлених шляхом скорочення посади економіста... — спробував було заперечити Іван Гаврилович, та занімів — до правління прямувала нова група: 7 ветеринарних фельдшерів, 7 завідуючих фермами, 5 техніків пункту штучного запліднення худоби, 6 механіків...

Далі голова вже й не приглядався. Він схопився за голову, шмигонув у контору і забарикадував двері.

Трохи заспокоївшись, узявся разом з членами правління метикувати, як же поділити між прохачами кошти, «зекономлені шляхом скорочення...»

Виявилося, що для цього потрібно більше кмітливості, ніж для того, щоб ліквідувати потрібну в артільному господарстві посаду економіста.

Та це й не дивно: у колгоспі є 133 адміністративно-керівні хлопці. Вони з'їдають десяту долю того, що припадає колгоспникам на трудодні. Крім них, є ще в артілі 1334 лицарі великої ложки, які забули, що таке робота в колгоспі. Серед них теж, слава богу, є такі, що й гирями побавитися можуть чи за м'ячем побігати.

От і попробуй таку армію тією «економією» задовольнити.

Хто знає, чи й зможуть на славному Закарпатті, у Мукачівському районі, в колгоспі ім. Леніна справитися з цією головоломкою, якщо збоку їм не допоможуть.

І. ШПИТАЛЬ.

м. Мукачеве.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У № 14 НА 5-й СТОРІНЦІ ПЕРЕЦЬ ЦІКАВИВСЯ: А ЩО БУДЕ, КОЛИ ПАВЛА ІВАНОВИЧА КОНОНОВИЧА КИЇВСЬКИЙ ОБЛКОЛГОСПБУД ЗАТВЕРДИТЬ ГОЛОВОЮ БАРИШІВСЬКОГО МІЖКОЛГОСПБУДУ.

ТАК І ФЕЙЛЕТОН НАЗИВАВСЯ: «А ЩО БУДЕ, КОЛИ?..» ПАВЛО ІВАНОВИЧ, ТІЛЬКИ ВИКОНУЮЧИ ОБОВ'ЯЗКИ ГОЛОВИ, ПРИМУДРИВСЯ ПОЩУПИТИ ЧИМАЛЕНЬКО ШИФЕРУ ДЛЯ ВЛАСНИХ ХОРОМІВ І РОЗТРИНЬКАТИ ЧИМАЛЕНЬКО ДЕРЖАВНИХ ГРОШЕЙ.

А ЩО БУЛО Б, КОЛИ Б ВІН СТАВ ГОЛОВОЮ?

НА ЩАСТЯ, ТАКОГО НЕ СТАЛОСЯ, КОНОНОВИЧА З РОБОТИ ЗНЯТО, ГОДИЛОСЯ Б, ЗВИЧАЙНО, СТЯГТИ З ЙОГО БУДИНКУ КРАДЕНИЙ ШИФЕР, А З НЬОГО САМОГО — РОЗТРИНЬКАНІ ГРОШІ, АЛЕ ДО ЦЬОГО ТОВАРИШІ З КИЇВСЬКОГО ОБЛКОЛГОСПБУДУ, МАБУТЬ, ІНШИМ РАЗОМ ДОДУМАЮТЬСЯ.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

ЯКОСЬ ГРОМАДЯНИ СЕЛА НОВО-ТРОЇЦЬКОГО (СЕЛИДІВСЬКИЙ РАЙОН, ДОНЕЦЬКОЇ ОБЛАСТІ) ПОСКАРЖИЛИСЯ ПЕРЦЕВІ, ЩО У ЇХНЬОГО ЗАВІДУЮЧОГО МАГАЗИНОМ КАЛЬКА ДУЖЕ ЛИПКІ РУКИ. ПЕРЕЦЬ ЦЕ СОБІ ДО УВАГИ ВЗЯВ, НА ВУСА НАМОТАВ І, КУДИ СЛІД, ПРОСИГНАЛІЗУВАВ. А ТЕПЕР РАДИЯ СВОЇМ ЧИТАЧАМ ПОВІДОМИТИ, ЩО КАЛЬКО ЗАРАЗ «ЛІКУЄТЬСЯ» У ВІДПОВІДНОМУ ЗАКЛАДІ, КУДИ ПОМІСТИЛИ ЙОГО НА 2 РОКИ. БУДЬТЕ ПЕВНІ, ЗА ДВА РОКИ ЛИПКА ЗЛОДІЙСЬКА КОРОСТА ЗІЙДЕ З ЙОГО РУК, А ЗАМІСТЬ НЕЇ З'ЯВЛЯТЬСЯ ТРУДОВІ МОЗОЛІ.

ЧАРОДІЙНА ПОСАДА

Чому він за посаду так
тримається?
Бо силу визначну посада має ця:
Відводить вбік усі критичні бурі
І тим трима його в літературі.

НА ХВИЛЮ

Став наш лірик модерністом:
Вже римує ліс із тістом,
Тільки змісту, зокрема,
Як раніш,— нема й нема.

ЩЕ РАЗ ПРО БРІД

Як не знаєш, кажуть, броду,
То не лізь, юначе, в воду...
А якщо його нема —
І глибінь навкруг сама?
Що подіяти тоді —
Чи стрибати по воді,
Чи шукати, може, кладку
Для подібного випадку?
Обережністю, на жаль,
Дуже пахне та мораль.
Певне, приказку цю сплів
Той, хто плавати не вмів
І тримавсь таких глибин,
Щоб не більш, як до колін.

ПРОПИСНИЙ ОРАТОР

Він не вгава: «Питання суть
Я висвітлю, я визначу!..»
Він так «гримів», немов везуть
Порожніх бочок з тисячу.

Який до велемовства хист!
Хоч затикай тут вуха ти:
Вже краще слухать вітру свист,
Ніж ту промову слухати.

ТЕЖ ПОМІЧНИЦЯ

На підйомнім крані муха
Цокотіла: — Зводим стіни!..
Вітер муху не дослухав
І... здмухнув з кабіни.

Петро СИНГАЇВСЬКИЙ.

«Дозвольте? Запевнить!..»

Він кожного року з трибуни баском
Вигукує клятву гарячу:
«Дозвольте сьогодні запевнить обком —
Ми здійснимо з честю задачу!»

За це йому — оплески! Вірить весь зал
Тим цифрам, запевненню тому...
З наради одвозять його на вокзал,
І їде герой мій додому.

Потому — розказує дома днів сім
Заступникам, жінці Настуні,
Як він на нараді сподобавсь усім
І як прогримів на трибуні!

В газетах кількох — його свіжий портрет!
(На згадку збережений в скрині)...
Із місяць, мабуть, сторінки тих газет
Жовтіли в районній вітрині!

Було це весною...
Та ось, восени —
Ми знов в тому самому залі:
Сіяють на грудях людей ордени,
Палають зірчаті медалі...

Звітують ділами — і цей ось, і той!
І щиро вітають їх люди...
Аж ось — на трибуну іде мій «герой»,
Що клятвенно бив себе в груди.

Хвилюється, видно... Покашлює, чуть...
Надів окуляри солідно —
І вткнувсь у папери! Бо в очі, мабуть,
Присутнім дивитися стидно!

П'ятнадцять хвилин те «написане» мняв,
Що вдома — по букві, по комі! —
Завпарткабінетом йому «сочиняв»,
Просидівши ночі в райкомі.

«Не справились,— каже,— бо місяців три
То мокро бувало, то сухо...»

Засуху полаявши, щось про вітри
Промимрив з трибуни він глухо.

А потім бадьоро гукає у зал:
«...Та що нам капризи погоди!
Не будем сидіть, як Мічурін казав,
І милості ждать від природи!»

Над лампою руку підкинув ривком
І гаркнув він, хвацький на вдачу:
«Дозвольте сьогодні запевнить обком —
Ми здійснимо з честю задачу!»

А цифри! Почули б ви цифри оті!
Він всіх обіцяв перегнати:
Пшеничні моря обіцяв золоті,
Картоплі стотонні кагати;

Озера сметани, річки з молоком,
Ще й сала скиртягу добрячу...
«Дозвольте сьогодні запевнить обком —
Ми здійснимо з честю задачу!»

Здавалось, спитай його тут: «А на Марс —
Підскочив би, знати я хочу?»
І він, не моргнувши, телепнув би враз:
«Дозвольте запевнить — підскочу!»

Вставав головуючий, двічі спиняв,
Страмив його навіть публічно.
А він розпинався, а він запевняв
Усіх загалом, потім — «лічно»!..

А в залі смішок... Гомоніли одне
Старі хлібороби і юні:
— Оцьому промовцю, мабуть, головне —
Сподобатись тут, на трибуні!

...Ті легкі слова дзвонаря-хитряка
Були мені важчі за гирю.
Дозвольте запевнить обком і ЦК,
Що я йому більше не вірю!

Степан ОЛІЙНИК.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

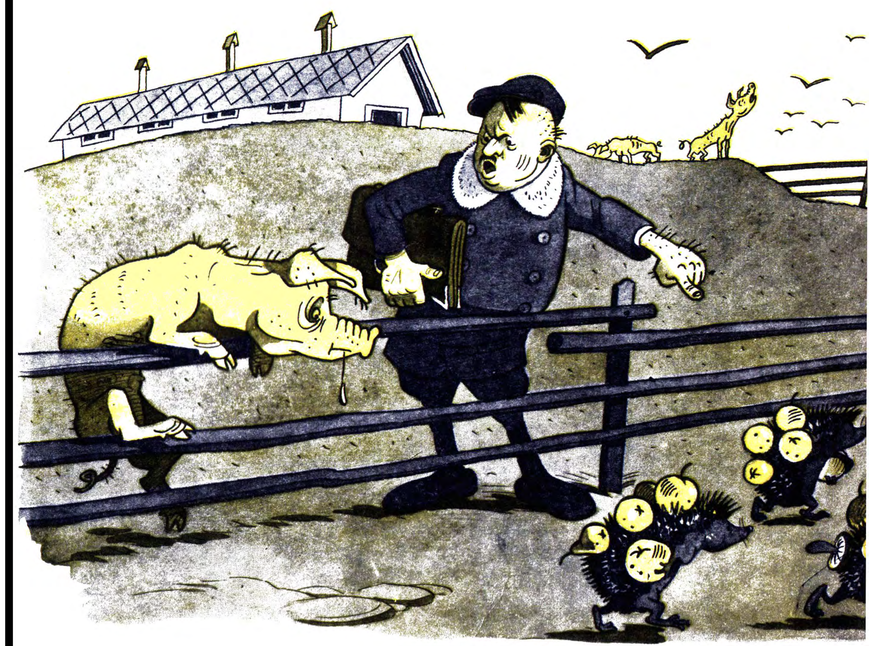

— Вчись, ледащо, як заготовляти корми...

Петро КОЗЛАНЮК

Ілюстрації А. АРУТЮНЯНЦА.

Веселі оповідання

МОЛИТВИ

Молилися в моєму селі своєрідно. Іде було бідний Проць молитися на панський тік до машини та й просить господа бога:

— Ой, боженьку святий, милосердний! Поможи мені вкрасти хоч півчвертки ячменю!..

А то розмовляє собі бідняк з царем небесним:

— Ой, боже, боже!

— А що, небоже?

— Біда, мій боже!

— Терпи, небоже.

Була теж молитва для парубків: «Боже, татку, дай мені жінку гладку з довгим маєтком і недовгим віком...».

Вельми оригінально молився огрядний жебрущий дід з червоними, мов у карася, очима. Ходив він з торбою лише перед великоднем «на хаптури». У кожній бо хаті жінки пекли паски, пеклися пасочки-хаптури і для старців, які на великодній всенощній збирали їх мішками. Та дід з червоними очима не ходив по церквах, він волів сам обійти свою парафію від хати до хати. Дає, було, баба Палійчучка дідові хаптура в руки і каже:

— Помоліться, діду, за дідову душу, за бабину душу та за діда Николи душечку.

— То скільки отченашів? — питає дід.

— Три,— каже Палійчучка.— Три душі — то й змовте за них три отченаші.

Дід тут же і відробляє хаптур. Стає серед сіней навколішки, розкарячує жовті, мов з хріну, пальці і, загинаючи один за одним, чеканить якось сердито:

— За дідову душечку, за бабину душечку, за діда Николи душечку... Отченаш — раз, отченаш — два, отченаш — три. Іже єси набеси — раз, же єси набеси — два, же єси набеси — три...

За кожним словом дід лічить на пальцях, щоб не збитись на зайвину,— і так відчеканює всю молитву. Потім цілує з цмоком пасочку і йде до другої хати.

А старий знов та неписьменний Онуфрій чудово читав «апостола» на весіллях. Це коли молодий (його звали в нас «князь») приїжджав уже після шлюбу за молодою — княгинею, а тут ворота заперті і свашки перекидаються через тин піснями на зразок:

А чого ви приїхали, свашки пелехаті.
Ми Параски не дамо вам, ідіть собі д'хаті!

Серед отаких співанок Онуфрій брав товстий календар у руки, вилазив на стілець і гудів гнусаво, мов дяк перед «царськими вратами» в церкві:.

— Мир всім! Слухайте апостола Павла чте-е-ніє!

Свашки і гості на дворі й за ворітьми реготали, а Онуфрій витягував та затягував свого «апостола».

...Братіє! Глаголю вам, що пішов я до Винограда, а там дурна громада, а в ній піп, як гречаний сніп, а дяків, мов отих кінських кізякі-і-в. А в попа Гаврила була сухоребра кобила, не їла вона і не пила, все по зарінках ходила, вночі з богом лягала, а вранці з людьми вже встава-а-ла... Сохла кобила та сохла, аж пішла під місток і там здо-о-хла... Рече піп: не журіться ви, люди, з тої кобили велика здобич буде, з писка буде вам маска, з очей окуляри, з копит гребені, з хвоста решета, з ребер штахета, а з гузиці рушни-и-иці!!!

Онуфрій весело читав також і євангеліє. Брав тоді на спину жіночу запаску, мов попівську ризу, а в руки кадильницю з якогось черепка на шнурку і затягував:

— Воньмем! Бил человік нарицаємий Симеон, прийдеше же він в корчму і глаголе: Іцку, Іцку, дай горілки літру... Іцик же наливаша, а Симеон попива-а-ша... Прийдеше же он в хату і, не роздягнувшись, ліг спаша, а жена его, нарицаємая Параскевія, бероша макогін і єго побиваша і так продолжається ізо дня-аа-а в де-е-ень.

Парубки підхоплювали вмить:

— Слава тобі, господи, слава тобі!

Люди аж вищали від втіхи. А потім говорили в селі:

— Ото було весілля, ото читав Онуфрій євангеліє та апостола! Шкода, що ви не чули.

Так молилися у нас на Покутті за небіжечки Австро-Угорщини. Онуфрій читав свого апостола та євангеліє і за шляхетської Польщі, але ж польські жандарми заборонили це, як більшовицьке богохульство. А людям так кортіло послухати це на весіллях...

ПАН БРОНІСЛАВ

Знав я у Львові залізничного кондуктора. Він був з моїх сторін і в юності я навіть трохи жив у нього «на станції», тобто на квартирі. Хрестили його в селі Василем, а сам він назвав себе Броніславом. «Пан Броніслав» — любив він навіть підкреслювати це звучне ім'я.

— Навіщо вам цей Броніслав? — спитав я якось.— Хіба Василь ім'я погане?

— Не погане, але як ти назвеш його по-панськи?.. Базилі, Базьо? Базьом звуть цапа, а я не цап. А Броніслав, чоловіче, не Василь, не Іван і навіть не Ян з перших-ліпших Печихвостів... Броніслав є навіть Потоцький.

— Такий ти, Василю, Потоцький, як я президентова Мосціцька,— сміялася з нього богобійна Василиха, яка звала огірки «вогирками» й розмовляла в хаті таким львівським жаргоном, що просто втіха було слухати оцей «балак».

— Знаю, що на Потоцького в мене і морда не вийшла, — погоджувався Василь.— Та і руки і ноги в мене задовгі. Але дай мені, жінко, маєток Потоцького, то до мене приїде і Пілсудський у гості.

Оригінальна це була людина. Високий, кипучий, мов окріп, акуратний, кондуктор любив виходити у вільний час «паном» на вулицю. Не залізничником у блузі, а «елегантом» з палицею в руці. Цілу годину було вовтузиться, проклинаючи, з твердим каучуковим комірчиком, манжетами і краваткою, яка так і не давалась йому зав'язати як слід.

Я було співчуваю йому:

— Та киньте ви ці каучукові обручі та наручники! Люди ж ходять тепер у м'яких комірцях і без манжетів.

— Такі ходять, як ти, навіть з якимись камашами на шиях,— огризається він різко.— А поважні пани так одягаються на спацер, як я.

— Ой, на спацер! — зітхає жінка.— До шинку ти йдеш, а не в місто.

— В шинку я також хочу бути паном, а не Іваном,— відповідав Василь.— Панові навіть п'яному поліцай скаже: ваш покірний слуга.

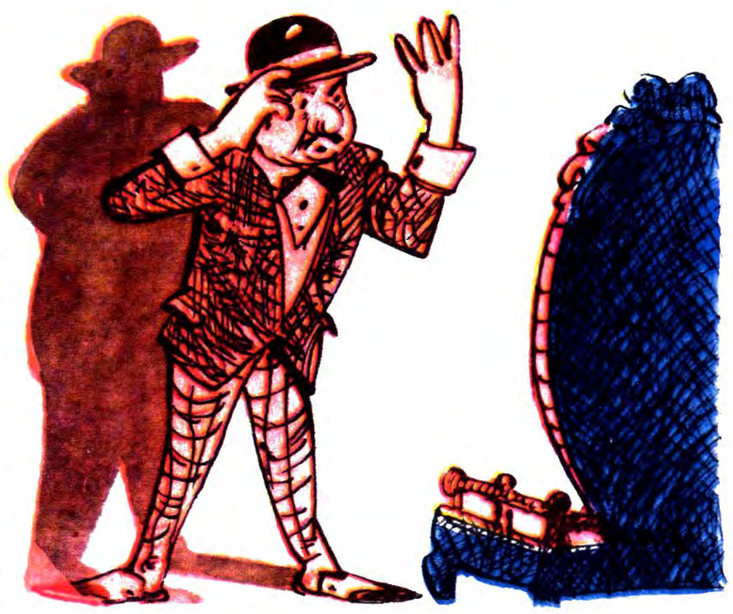

Для цього панства він навіть привіз собі новий чорний котелок з Кракова. Але приміряв його в хаті і сам себе жахнувся у дзеркалі.

— Гі!! — сказав,— а грім би тя луснув! Дивися, жінко, що цей з мене зробив!..

Ще гірше було з лакерованими черевиками. Ноги в нього були отакенющі, а «лакери» він купував завжди тісні та й ці журили його і кидали в досаду.

— Гринджоли, а не лакери, бог би це побив,— дивився він незадоволено.— Зразу видно, що ноги в тебе, як у поліського злодія. А чому? — філософствував.— Бо хлопські, чоловіче, ноги для болота і для гною, а не для покоїв і тротуарів. Важко, ой, як же важко з хлопа пана зробити!

— А ти дивися не в ноги, а в дзеркало,— радила йому жінка.— Ось, глянь, який пан.

— А таки пан! — констатував Василь задоволено перед дзеркалом.— Хто скаже, що пан Броніслав і стелить панам у вагоні, і замітає їм купе і навіть чистить клозет?.. На місті це по мені не видно. Я пан! — хвалився він і закінчував завченим віршиком з гумористичного «Страхопуда»:

Я пан, я пан, а хоч колись
По стернях пас я свині,
Та я забув про теє днесь —
Я пан! Я паном нині.

Ходив він, звичайно, в шинок і повертався додому пізньою ніччю. Роззуваючись у хмелю, він обов'язково затягував у вузол шнурок на черевику й до самого ранку вовтузився з ним, клянучи вголос і ногу, і шнурки, і черевики. Тиха, залякана Василиха завжди мовчала, як миша, в спальні. А я якось не витримав і порадив йому відтяти ножиком вузол.

— А тобі що до того?! — загарчав він на мене собакою.— Твоя нога, твій шнурок, твій черевик?.. Відотни собі носа і марш мені з хати!

«На службі» Василь робив над собою експерименти. Якось він розповідав за вечерею:

— Чоловік, брате,— свиня. Це я ствердив сам по собі. В шинку ось я можу сидіти до ранку і мені ні оскілечки не хочеться спати. Ото ж я сказав в останню поїздку: «Ану, не спи так на службі, пияку!» І що ти гадаєш собі? Мені вже після півночі заклеїлись повіки. Тоді я вибив сам себе по морді в тамбурі і сказав: «Ти, пане Броніслав,— свиня. З отаким битим рилом свиня...»

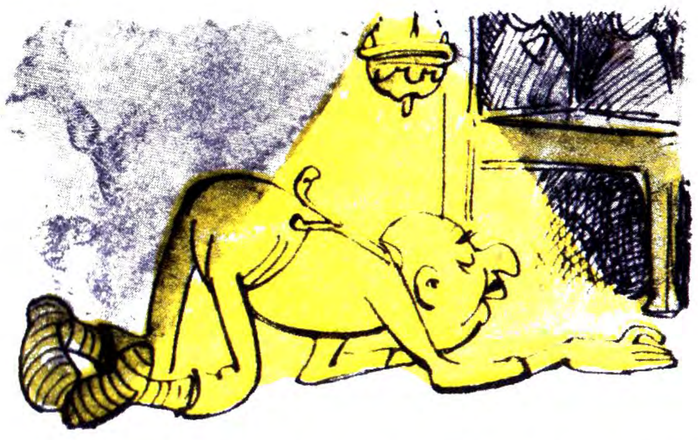

До церкви Василь не ходив. Він не був і безбожником, але на бога він дивився по-своєму.

— У місті бога нема! — твердив він у хаті на великий страх жінки.— Де він сидітиме в місті — в шинках, у борделях, а чи навіть у тих міських церквах, куди ходять усякі п'явки, шахраї та злодії?.. Якби в місті був бог, то він і в церкві сперіщив би їх усіх громом і блискавицею.

— А в селі? — питав я з цікавістю.

— Е, в селі, чоловіче, бога видно на кожному кроці. Тут він виб'є мужикові все градом, там заллє повіддю, там знов спалить стодолу чи хату, а туди пошле жандарма й екзекутора. Села бог любить, бо там його бояться.

Проте він і сам трохи бога боявся і поставив собі в кутку хати кіот з позолоченою іконою Ісуса, двома товстими свічками та ще й з висячою на ланцюжках лампадкою, що день і ніч моргала криваво на хату. Молилася тут залюбки кожний день богобійна Василиха, а пан Броніслав падав перед кіотом навколішки тільки п'яний, як швець. Ох і молився ж тоді та лупив об підлогу поклони, ох і каявся...

Любив же Василь гостей у хаті. Скличе було своїх мочиморд і до пізньої ночі п'ють, гомонять та співають. Потім схопить його пияцьке каяття, гості йому набриднуть, і він кричить озвіріло на всіх:

— Свині ви, а не гості! Ану, пияки, геть мені з хати! Марш, во-он!

Гості один за одним тікали, тікала перелякано і жінка, а господар викидав чогось за ними на вулицю з третього поверху подушки і ковдри з спальні і молився потім:

— Боже милосердний, прости мені грішному... Господи помилуй, господи помилуй, господи помилуй...

Жити в такій атмосфері було нелегко, і я подякував їм за куток. Жалко мені було цього кондуктора. І досі жаль змарнованого життя цієї оригінальної, кмітливої і кипучої людини.

ЕРЗАЦ-СОВІСТЬ

Ерзац — штука противна і нікчемна. Підошви з лопухів — це ерзац, батіг з лика — це ерзац, солом'яне топорище — теж ерзац.

Щодо цукерок з борошна, то можна теж сказати, що це ерзац-цукерки, хоча за технологією якась часточка борошна до цукерок і входить.

Але про цукерки потім.

Спочатку про Н. Ш. Вільнера. Про того Вільнера, который живе у Білій Церкві, а керує карамельним цехом Тетіївського райхарчокомбінату управління промпродтоварів Київської області.

І чого тільки не зробиш заради улюбленої справи! Подвижником станеш і будеш отак кожного дня «подвигатися» за вісімдесят кілометрів на роботу.

Правда, свого часу юристи не оцінили Вільнерового «подвижництва» й «подвинули» його на кілька років подалі від Білої Церкви і Тетієва.

Але все минає на цьому світі. Одбув Вільнер свій строк і знову повернувся до рідних пенатів.

Саме в цей час Вільнера і помітив директор Тетіївського райхарчокомбінату Матвій Ісакович Хмілінський.

Буває така щаслива любов з першого погляду.

От і Хмілінський ніжно й зворушливо закохався у Вільнера і вирішив не розлучатися з ним. Вони, як кажуть, відразу зійшлися характерами.

Вільнер узявся ліпити карамель, а Хмілінський почав виразно ворушити пальцями, попльовуючи на них.

Як виявилось згодом, ворушив він пальцями і попльовував на них недаремно. Скоро його пальцям знайшлася робота. Ті пальці заходилися підраховувати виручку від проданої «лівої» продукції. А продукція з приходом Вільнера на комбінат почала дуже активно йти «наліво».

Ще під час іспитового строку Вільнер виготував 400 кг «нічийних» цукерок.

«Нічийними» вони, правда, були недовго, бо ж недаремно Хмілінський попльовував на пальці...

А якою простою (як і все геніальне) була технологія виготовлення цукерок! Простіше вигадати важко. Рецепт карамелі міститься в кількох словах: жменя цукру, лантух борошна й цілковита відсутність совісті.

Білоцерківські і тетіївські млини працювали справно, отже, сировини Вільнерові не бракувало. Сировина його не турбувала, його останнім часом почали турбувати ринки збуту.

Річ у тому, що Тетіїв і Біла Церква вже наїлися Вільнерових цукерок до несхочу. «Негоціантам» Вільнеру і Хмілінському загрожувала справжнісінька криза.

Продукція йшла лавиною й от-от Білоцерківська або Тетіївська прокуратура могли зацікавитися смаковими якостями тієї карамелі.

Треба було думати про «зовнішні ринки», про зав'язування торговельних зв'язків з сусідніми областями.

Хто знає, як довго думали б Вільнер з Хмілінським і до чого б вони додумалися, коли б у Плисківській райспоживспілці, Вінницької області, не працював «негоціант» Калістрат Мельник.

Це був саме той «спеціаліст», про якого солодко марили Вільнер і Хмілінський. Вони відразу ж порозумілися з сусідом, і борошняники з гордою назвою «карамель» попливли у сусідню область.

Попливли, оцінені по 1 карбованцю 30 копійок за кілограм замість 1 карбованця 80 копійок (мусить же й Мельник мати якийсь «інтерес»!).

Тепер лишалися самі дрібниці — знищувати накладні.

Це ретельно робив бухгалтер Тетіївського райхарчоторгу С. К. Захарченко, який невдовзі теж став «акціонером» злодійської фірми.

«Дивіденди» Вільнер розподіляв, згідно штатного розпису, й щомісяця «преміював» і директора, і бухгалтера. Директорові належало щомісячної премії 100 карбованців, бухгалтерові — 50 карбованців. А от касирці Вірі Кравчук чомусь нічого не належало, і ніхто її не преміював. Тоді вона почала сама себе «преміювати», виписуючи своєму батькові гроші за нібито здане сало й м'ясо.

Ну, а далі що? Який кінець цієї історії?

Кінець, як завжди, примітивний.

Він сухо описується на сторінках протоколів слідства. Потім усе підшивається, нічого не губиться.

Важко тільки знайти тут те, чого взагалі не було у дійових осіб — совісті. Не було совісті у вищезгаданих громадян.

А може, хоч трохи було?

Може. Але то була ерзац-совість. Щось на зразок підошов з лопуха чи ликового батіжка, чи солом'яного топорища, чи борошняної карамелі.

М. БІЛКУН.
М. КОРНІЄНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.

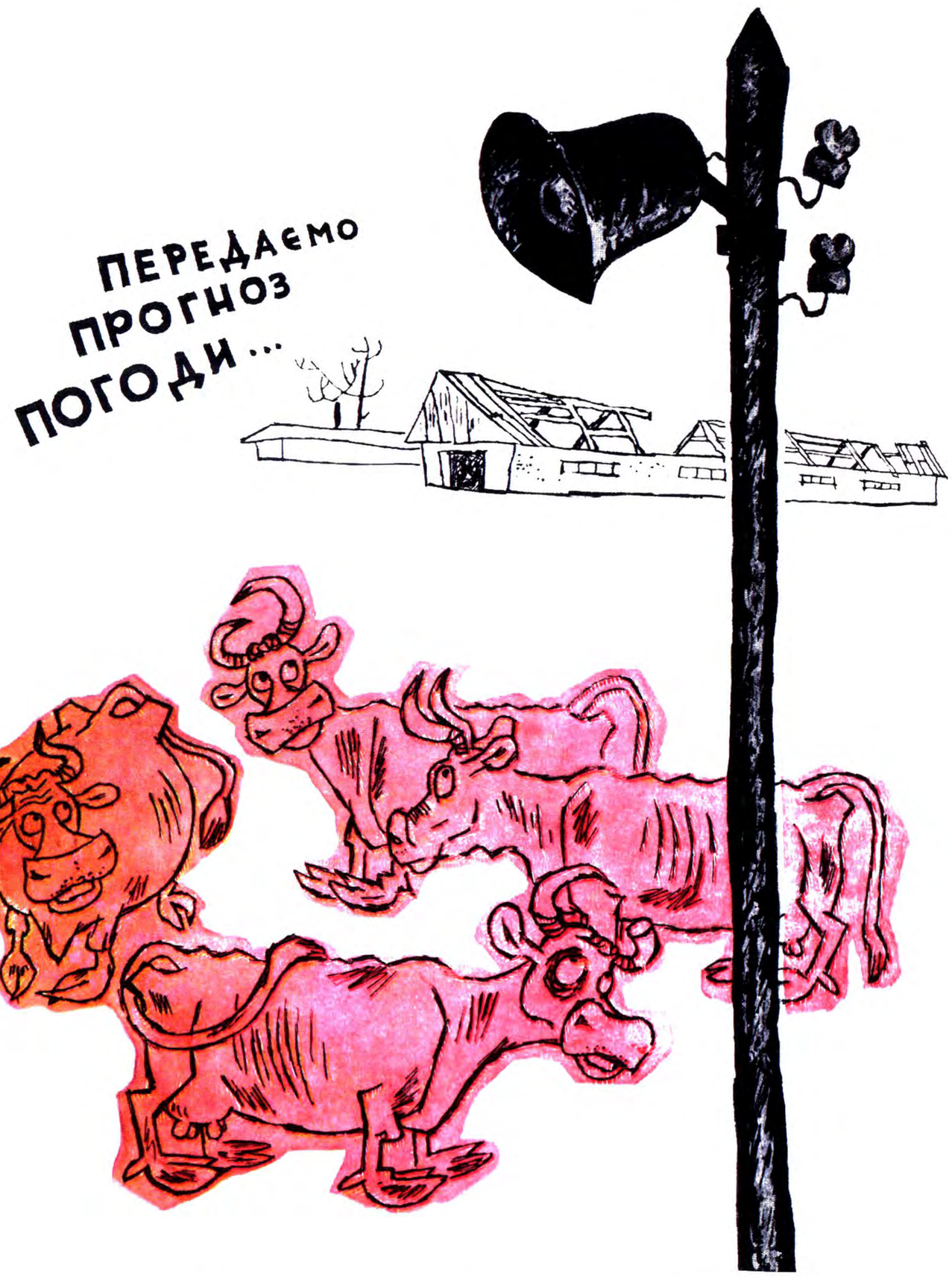

Сценка у Занедбайлівському колгоспі.

Мал. Л. КАПЛАНА

— Коли хто спитає, скажи, що я пішов обідати.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

НАРОДНИЙ СУД ХОТІНСЬКОГО РАЙОНУ НА СУМЩИНІ ДОБРЯЧЕ ВДАРИВ ПО КИШЕНІ ЧЛЕНІВ КЛУБУ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ, ПРО ЯКИХ ПИСАЛОСЯ В НОМЕРІ «ПЕРЦЯ» 12-му ЗА ЦЕЙ РІК.

ДИРЕКТОРА ЦУКРОВОГО КОМБІНАТУ ім. КІРОВА Ю. В. ЦЕПЕЛЬНИКОВА ОШТРАФОВАНО НА 150 КАРБОВАНЦІВ, ГОЛОВНОГО ІНЖЕНЕРА ТОГО Ж КОМБІНАТУ З. І. ШЕВЧЕНКА ТА ДИРЕКТОРА ІВОЛЖАНСЬКОГО ВІДГОДІВЕЛЬНОГО РАДГОСПУ Г. С. МІЩЕНКА НА 100 КАРБОВАНЦІВ КОЖНОГО.

ТА ЩЕ Й СТЯГНУТО З НИХ 500 КАРБОВАНЦІВ НА КОРИСТЬ КОЛГОСПУ «ЛЕНІНСЬКИЙ ШЛЯХ», ЧИЇ СТАВКИ ВОНИ ТАК АКТИВНО ЗАБРУДНЮВАЛИ СТІЧНИМИ ВОДАМИ.

ЯК БАЧИТЕ, НЕ ЛЕГКО БУТИ ЧЛЕНОМ КЛУБУ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ. ЧЛЕНСЬКІ ВНЕСКИ ДУЖЕ ВЕЛИКІ.

БЕЗСИЛА МЕДИЦИНА

Мабуть, не треба доводити, що медпункт — це не пункт з медом. З ложкою туди ніхто не піде.

Але керівники колгоспу ім. Калініна (Гощанського району на Ровенщині) навіть і цю аксіому намагаються спростувати. Вони у всіх трьох селах, де живуть колгоспники артілі, для медпунктів виділили найгірші приміщення. У селі Воронов медицина тіснится в маленькій кімнатці приватного будинку. У с. Воскодави, навпаки, їй надали цілу хату, але таку, що не тільки од вітру, але і од грипового чиху може розвалитися! А от у селі Коростятині медпункт займає не хату і навіть не кімнату, а куточок у квартирі секретаря колгоспної парторганізації т. Сучика.

Звичайно, і в таких скрутних умовах медики роблять свою благородну справу — лікують людей, борються з різними хворобами, що людей переслідують. От тільки одного вони побороти не можуть — зневажливого ставлення керівників колгоспу до медичного обслуговування людей.

Тут уже, як кажуть, медицина безсила...

Легко живеться бракоробам з БУ-4 тресту «Нафтогазбуд» на Станіславщині. На них навіть пальцем ніхто не насвариться. А сваритися є чого. Наприклад, спорудження Долинської школи-інтернату ведеться до того технічно-безграмотно, що іноді доводиться розбирати збудоване. (З листа).

Мал. Л. БОЙКА

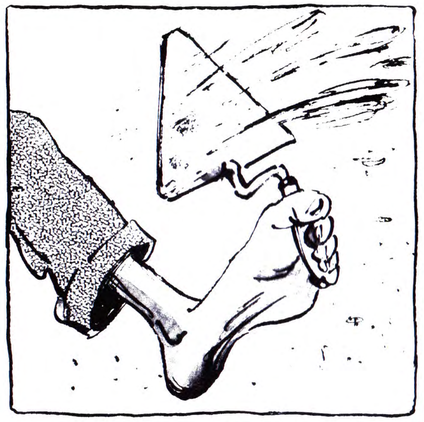

Виробнича марка БУ-4.

Мал. К. ЗАРУБИ

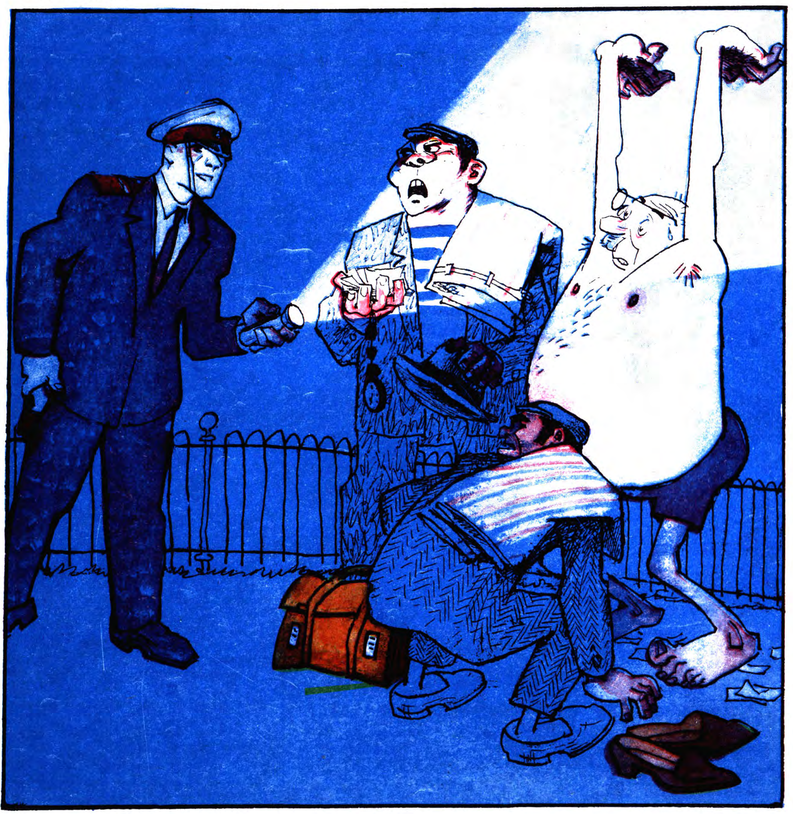

— Що ви, ми тільки хотіли спитати у нього: котра година!

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

Недавно секція рибогубів-хіміків заслухала доповідь Олександра Трохимовича Коваленка, директора Шпанівського цукрового заводу (Ровенська область). У своїй доповіді Олександр Трохимович поставив слушне запитання: «Чи можуть очисні споруди стати на перешкоді діяльності членів клубу?» І тут же сам рішуче відповів: «Ні, і ще раз ні!»

Олександр Трохимович розповів, що на Шпанівському заводі є станція перекачування брудних відходів, є й напорний трубопровід на поля фільтрації. Але відомо, що коли труб не доглядають, вони виходять з ладу. Тоді у річці, куди спускаються відходи, врятувати риб від отруєння може тільки аварійний відстійник. А його на заводі і не спорудили. Останнім часом труби чотири рази виходили з ладу, і завод чотири рази труїв рибу у річці Усті.

В обговоренні доповіді О. Т. Коваленка взяв, зокрема, участь директор Корецького цукрового заводу (теж на Ровенщині) І. М. Панченко. Він довів, що й з допомогою аварійного відстійника можна знищити чимало риби. На Корецькому цукрозаводі, наприклад, отруйні відходи ніколи не спускали на поля фільтрації, а спрямовували виключно у відстійник, збудований у заплаві річки Корчик. З часом відстійник переповнився, і отруйні відходи ринули у річку. Риба гинула у страшних корчах.

Клуб губителів природи гідно оцінив рибогубну діяльність цих заводів. До членів клубу прийнято обох директорів, а також і головних інженерів цих заводів Б. Х. Любліна та П. М. Новикова.

• • •

Секція недругів зеленого друга розглянула заяву головного інженера Березанського заводу залізобетонних конструкцій І. С. Запари (Київська область). Новоявлений кандидат у члени клубу наполягає на негайному прийомі. Підстава: він систематично винищує плодові дерева у саду місцевого відділу «Сільгосптехніки». І нищить він їх не примітивним механічним засобом (сокира, бульдозер), а хімічним (розливають у саду отруєне масло та іншу нечисть з котельні заводу). Переконавшись, у тому, що у саду чимало дерев уже врізало дуба, І. С. Запару прийнято до членів секції позачергово.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.

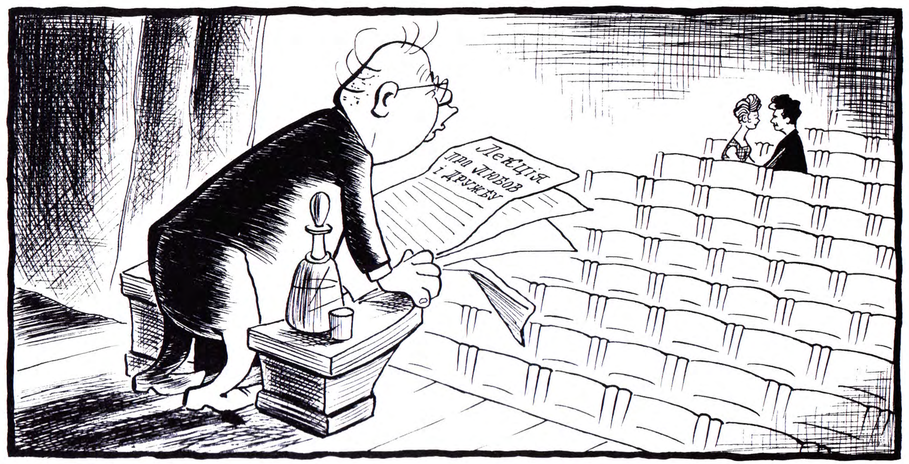

— Радий відзначити, що, порівнюючи з минулою лекцією, число слухачів збільшилося вдвічі.

Є в мене давній і хороший приятель Микита Микитович Устименко, лікар за фахом. Познайомилися ми, відпочиваючи разом у Криму. З того часу не губимо дружніх зв'язків.. Хоч рідко зустрічаємось, зате частенько по телефону говоримо.

Якось я набрав його номер — раз, другий, третій — відповіді не було. Ніби апарат виключено. А за кілька днів дзвонить мій приятель:

— Доброго здоров'я!

— Привіт, Микито Микитовичу! Що з вами? Самі голосу не подаєте і до вас не можна додзвонитися!

— Ой, не питайте, — каже. І в трубці почувся речитатив: — А все через Хвеньку, коли б я був знав...

— Через яку Хвеньку? — питаю, нічого не розуміючи.

А він:

— Якось незручно по телефону розказувати... Та й історія довга. При зустрічі розповім. Думаю, підходящий матеріал для вас буде!

...Тижнів зо два я був у відрядженні. Повернувшись, зразу вирішив зустрітися з Микитою Микитовичем, щоб дізнатися про ту загадкову Хвеньку.

І ось ми в скверику. Сидимо на лаві під розкішним квітучим каштаном. Микита Микитович розповідає:

— Ми з дружиною ніколи не тримали домашніх робітниць, хоч обоє працюємо. Самі себе обходимо. Звикли до цього ще замолоду. Якось моя Надія Миколаївна занедужала. І так занедужала, що їй тижнів зо два треба було дотримуватись постільного режиму. Я й кажу:

— Мабуть, Надіє, доведеться нам узяти якусь жінку чи дівчину, хоч на місяць. Щось допомогла б, та й тебе доглянула б. Я ж — на роботі.

Вона погодилась, хоч і не зразу. І звернувся я до сусідів, щоб нарадили нам когось.

А ввечері, щойно я повернувся з роботи, зайшла до нас дівчина, років двадцяти. Чорноока, статна, скромно, але охайно одягнута. А обличчя, як кажуть, кров з молоком! Лише поскубане і посмалене волосся на голові якось псувало її природну красу.

— Добрий вечір, — сміливо привіталася вона. — Мене звуть Хвенею. Подруга сказала, що вам потрібна домашня робітниця.

— Дуже потрібна, — кажу. — Саме дружина захворіла...

— Так оце я й прийшла.

Надія Миколаївна домовилась з Фенею про платню, розповіла, що в нас треба робити, і вона залишилась.

— А телефон у вас є? — раптом запитала дівчина.

— Є, — кажу, — і телефон, там у коридорі висить. І дзвонити можна.

Вона підвелася:

— Хочу попередити тітку, щоб, коли мати приїде, знала де я. — І пішла до телефону.

Незабаром з коридора почувся її гучний голос:

— Алло, привіт! Це ти?.. Не пізнаєш?.. Я, Хвеня! Ха-ха-ха!.. Передай усім, що я вже в нової хазяйки!.. Так, з сьогоднішнього дня. Що, що?.. Малих дітей?.. Нема! Запиши адресу і номер телефона! — І почала диктувати.

Закінчила розмову. Підійшла до нас, здала паспорт і запитала:

— Кажіть, хазяйко, що я зараз маю робити?

— Сходи, Феню, до гастроному. Він знаходиться...

Та дівчина перебила дружину:

— Кажіть, що купувати. Я знаю всі гастрономи і магазини. Не перший рік живу в Києві...

Дружина дала гроші, сказала, що купувати, і дівчина пішла.

Повернулася швидко і принесла все, що слід. Повечеряли, і вона відпросилась на годинку забрати свої речі.

На нас обох дівчина справила хороше враження. Молода, чиста, поворотка. Минуло кілька годин. Я дав Надії Миколаївні ліки, зробив компрес, ліг на тахту і почав переглядати газети й журнали.

Дружина заснула. Почало й мене хилити до подушки. Дивлюся на годинник: ете-те, початок першої ночі... А Фені нема й нема. «А, — думаю, — молоде, заговорилось із такими молодими, як саме. Потерплю, не спатиму, щоб відчинити двері...»

З такими думками й поборов мене сон... Прокинувся від довгого, настирливого дзвінка. Схоплююсь:

— Хто там?

— Я, Хвеня, відчиніть!

Зайшла з невеликим чемоданчиком і ще з коридора почала:

— Пробачте, Микито Микитовичу, затрималася трохи... Знаєте, приїхала мати, розговорилися...

— Нічого, нічого, — кажу. — Буває... Лягай спочивати у тій кімнаті. Я вже постелив...

Наступного дня Феня сяк-так натерла підлогу. Наварила картоплі в мундирах. Більше, як призналась вона дружині, нічого не вміла готувати. Сходила за хлібом. Надвечір відпросилась на побачення з матір'ю. Надія Миколаївна відпустила і сказала, щоб допізна не затримувалась.

Десь годині о дев'ятій я закінчив переглядати свіжу пошту і взявся ставити банки дружині. Тільки приготувався, як голосно задзвонив телефон. Побіг: думав, хтось із моєї клієнтури. Знімаю трубку:

— Лікар Устименко слухає!

Мовчання. Тільки хтось сопе в трубку.

— Натисніть кнопку, коли з автомата дзвоните! — підказую.

Замість відповіді — клацнула трубка.

Продовжую ставити банки. Коли знову дзвінок, довгий, настирливий! Біжу:

— Лікар Устименко слухає! Мовчить, тільки сопе.

— Та натисніть кнопку, коли з автомата!..

Почувся могутній п'яний бас:

— Алло! Дайте Хвеньку!

— Нема вдома!

— А куди пішла, не скажете?

— До матері, чи що...

— Коли прийде, не говорила?

— Ні! А хто це говорить і що їй передати? — запитую стримано.

— Передайте, що дзвонив брат Митрофан! Як тільки прийде, хай строчно подзвонить! Вона знає куди. — І повісив трубку.

Знову беруся до лікування дружини, і знову біжу до телефону. Мовчить, сопе і більше нічого...

З горем пополам поставив я банки. Дав ліки дружині, випив порошок від головного болю і ліг на тахті. Годинник показує чверть на першу ночі. А Фені все нема... Тільки почав дрімати, коли знову як заверещить телефон, як на пожежу! Біжу! З трубки почувся знайомий бас:

— Алло! Хвенька ще не приходила?!

— Ні! — відрубав я.

— І де вона так довго шляється? — пробасив «брат» Митрофан і сердито повісив трубку.

Я прийняв ще ліки від головного болю і ліг. Та тільки почав дрімати, як знову те саме... Іду до телефону.

— Лікар Устименко слухає! — стримано обзиваюсь, а сам аж тремчу від злості.

— Алло! Дайте Хвеньку! — уже якийсь тенор гукає.

— Нема її вдома! Та й пізно вже, — натякнув делікатно.

Тенор знову:

— Не скажете, куди пішла?

— Не знаю!

— І давно пішла?

— Ще о шостій годині вечора.

— Де ж вона так довго блукає? — чути невдоволення тенора.

— А хто це дзвонить? — цікавлюсь.

— Брат, Вовка!

— І що їй передати?

— Хай обов'язково подзвонить! Вона знає куди...

Признатися, мене вже почало тіпати від таких розмов. Але вигляду не подаю, бо саме прокинулась дружина.

— Хто там, Микито? — питає.

— Та брати нашої Фені дзвонять... Цікавляться, як улаштувалась, — кажу. Не хотілося турбувати хвору.

Тільки ліг — прийшла Феня.

— Пробачте, що так довго затрималась. Проводжала маму на поїзд. Мені ніхто не дзвонив?

— Дзвонили, — кажу, — брати: Митрофан і Вовка.

— І що вони говорили?

— Щоб обов'язково подзвонила їм... — і, глянувши на годинник, кажу: — Ого, вже третя година ночі...

Та дівчина не звернула уваги на мій натяк і побігла до телефону. З коридора почулося:

— Привіт!.. Привіт, кажу!.. Що, не пізнаєш?.. Що, що?! Подумаєш, цабе велике!.. І не треба!.. Бачили ми таких!.. А ти мені не вказ! Пойняв?.. Що?! Та за такі вульгаризаторські слова я плювати хочу на тебе!.. Будь здоров і не кашляй! Піжон!!

Чую — набирає другий номер:

— Здоров!.. Я!.. Ну, я Хвеня!. Дуже розсердився?.. Даремно... Знаєш, сьогодні нічого не вийшло... Була зайнята. Кажу, була зайнята!.. Що?! Завтра — обов'язково! Де?.. Там, де завжди... Ну... Так... Гм... Ха-ха-ха! — так зареготала, аж дружина жахнулась і каже:

— Микито, скажи їй, хай закінчує нічні розмови. Вона ж усіх сусідів поперелякує...

Я підійшов до телефону. Феня повісила трубку і дала слово, що більше ніколи не говоритиме з квартири.

Біля двох тижнів пожила у нас Феня. З квартири більше не дзвонила, як і обіцяла. Зате до нас дзвонили... Ох і дзвонили! З раннього вечора і до самої глупої ночі. І вирішили ми відправити свою Феню саме через оті бісові дзвінки...

І, думаєте, на цьому окошилося? Уже й пішла вона, а телефон не вгавав. Дзвонило п'ятнадцять «братів», тринадцять «рідних сестер», аж чотири «матері», вісім «тіток», двадцять три «дядьки», а п'ятеро назвалися її «рідними дідами», які приїхали з села і «строчно» хотіли побачитись з онукою...

Я так наговорився з численними Фенчиними «родичами», що остаточно зліг... А одного разу такий конфуз трапився, що й досі соромно... А було це так. Тільки-но я відчитав чергового Фенчиного «брата», як знову дзвінок. Підбігаю до телефону і, не питаючи, хто там, кричу:

— Та йдіть ви всі до чортової матері з своєю Хвенькою! Вона давно тут не живе і адреси її не знаю! Дайте спокій, нарешті!

Коли чую знайомий голос:

— Микито Микитовичу, що з вами? Чи не захворіли?.. Це говорить головний хірург Данило Кононович...

Отака неприємність була. Після того я вирішив хоч на кілька тижнів виключити апарат. Тому-то ви й не могли додзвонитися, — і він посміхнувся.

Минув час, знову підключили. І ось, годині о десятій вечора — перший дзвінок. Підбігаю і так делікатно:

— Лікар Устименко вас слухає! Мовчання... Потім чую:

— Алло! Дайте Хвеньку! — пролунав до самих печінок знайомий п'яний бас «брата» Митрофана...

— Вірите, я мало не збожеволів від такого сюрпризу. Навіть трубку забув повісити... — Микита Микитович ледь посміхнувся і вмить обличчя його стало замисленим і серйозним. А помовчавши, продовжував: — Така гарна дівчина, в розквіті молодості, сили й краси... Бути б їй у колі справжніх братів і сестер — на заводі, чи в колгоспі, чи на цілинних землях... І ніхто б нахабно не гукав: «Алло! Дайте Хвеньку!» Було б навпаки: «Попросіть, будь ласка, Федосію Іванівну...» А так... Може загинути дівчина з отими телефонними братами й сестрами. А жаль... Ви про це напишіть. Обов'язково напишіть! Такі факти непоодинокі і не мусять нас обходити...

І вирішив я виконати прохання старого доброго лікаря...

Євген КРАВЧЕНКО.

Коментарі Перця записали: Я. ВАЛАХ, Ю. КРУГЛЯК, В. ЛАГОДА.

БІБЛІЯ І ТВІСТ

Шведського богослова Еріка Гренлунда турбує майбутнє сучасної молоді. Майбутнє, звичайно, не на цьому світі, а на тому. Не читає, бачите, та молодь біблії, її до земних справ тягне.

Що ж робити? Як повернути хлопців та дівчат до священної книги? Змінити літературні смаки молоді? Не вийде — кишка тонка.

Вчений богослов пішов іншою, до речі, уже протоптаною стежкою — во славу всевишнього модернізував біблію: веселенька картинка і веселенький текстик до неї, ще картинка і ще текстик. Вийшов, знаєте, не зовсім поганий комікс, до того ж — сучасний.

От, скажімо, пишеться, що Саломея танцювала перед царем. Тепер із біблії Еріка Гренлунда ми

дізнаємося, що та стародавня біблейська Саломея танцювала сучасний модний танок твіст. На малюнку вона хвацько виробляє найскладніші колінця найсучаснішого твісту...

Звичайно, щоб привернути увагу любителів коміксів, потрібні вбивства. У біблії усяких жахів якраз не бракує, а, крім того, дещо можна й свого додати. Словом, спритний богослов дещо дописав, дещо переписав — усе осучаснив.

Тепер шведській молоді забезпечене потойбічне майбутнє.

Що ж до Еріка Гренлунда, то він надіється, що перелицьована біблія і на цьому грішному світі вірно послужить його святому бізнесу.

Господи, благослови!

КОЛИ ВАЖКО БУТИ ЧЕСНИМ...

Житель американського міста Лос-Анжелос негр Дуглас Джонсон працює звичайним робітником на сміттєвозі. Але оце став героєм одної незвичайної сенсації.

Справа в тому, що Джонсон знайшов серед сміття бумажник, а в ньому цілий скарб — 250 тисяч, чверть мільйона справжніх новеньких доларів!

Чесний Джонсон повідомив про це поліцію, мешканців навколишніх будинків; сам став шукати хазяїна отих доларів.

Газети ж надрукували портрета негра-сміттяра. Думаєте, як зразок чесної людини? Як взірець для інших?

Еге! Чекайте, діждетесь! Один з репортерів назвав Джонсона диваком, другий — просто великим дурнем, а третій запідозрив, що у Джонсона, як-то кажуть, не всі вдома... В одній газеті йому навіть радять не виходити вдень на вулицю, бо люди засміють. А також натякнули, що після цієї історії такого дурня ніхто й на роботу не візьме.

А й справді дивак той Джонсон: досі не зрозумів, що американський золотий божок не терпить чесності.

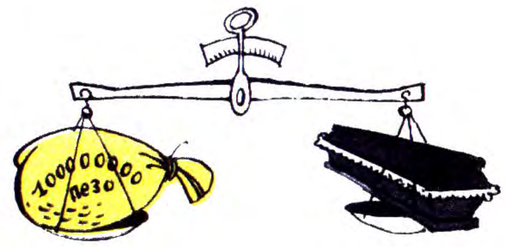

Фотомонтаж Ю. КОЗЮРЕНКА

Обличчя Пентагону.

УСЕ В ПОРЯДКУ!

Цей мітинг у західнонімецькому містечку Гергерсгаузен проходив під дуже гучним, навіть благородним гаслом — «За свободу і демократію!» Головним промовцем був бургомістр Зігфрід Іммервар Зауервейн, який вважається у містечку першим і найзавзятішим демократом.

Промовець закликав присутніх, не жаліючи сил, захищати свободу і демократію. Він гірко оплакував долю жителів Німецької Демократичної Республіки. (Звичайно, у Зауервейна язик не повернувся назвати республіку її справжньою назвою. Вона для нього лише «Остзоне», що в перекладі означає: «Східна зона»).

Розпалившись, промовець закликав усіх жителів свого містечка — від малого до великого — негайно ж кинутися «визволяти» оту «зону»...

А на закінчення викинув уперед праву руку та й гаркнув:

— Хайль Гітлер!

Потім схаменувся, але слово, як відомо, не горобець...

Скандал! Навіть для звиклих до всього західнонімецьких громадян і то було незвично.

Хтось узяв та й зацікавився тим бургомістром. Виявилося, що все гаразд. У Зауервейна в кишені членський квиток партії Аденауера, яка називається демократичною та ще й християнською. Вступив бургомістр у ту партію ще в 1949 році. А перед тим три роки походив у соціал-демократах. А перед тим... А перед тим аж 13 років був членом гітлерівської партії, та ще й не рядовим, а якимсь там місцевим «ляйтером»...

Що ж, біографія — як у більшості теперішніх боннських «захисників» свободи і демократії. Усе в порядку!

МОЖНА Й ВДАВИТИСЯ

Північноамериканська компанія «Юнайтед фрут» спавільно виселяє сотні сімей гватемальських селян з їхніх земель.

(З газет).

Ну й апетит в «Юнайтед фрут» —
Все ненажері мало!
Вже поглина зелений спрут
І землі Гватемали.

В біді безпомічна-таки
Маленька Гватемала,
Але дивіться, хижаки,
Щоб в горлі не застряла!

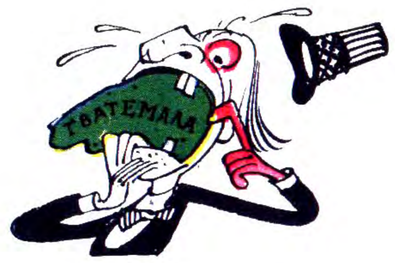

ЯКБИ СВИНІ РОГИ!

Гамбурзька газетка «Ді Поммерше цейтунг» натякає про приєднання Західного Берліна до ФРН, називаючи його «землею» Західної Німеччини.

«Приєднуй Західний Берлін!» —
Вола газетка реваншистська,
Та тільки марно бевка в дзвін,—
Не вкусиш ліктя, хоч і близько!

КОКАЇН І ПЕЗО

Поміщики-латифундисти у Перу отруюють кокаїном місцевих індійців, щоб досягти більшої продуктивності праці. У Перу є села, в яких середня тривалість життя людини не перевищує 20 років.

Витискають з трудящих піт
Кокаїном у цій країні
І на той відправляють світ
З допомогою кокаїну.

І людина, і людська смерть
Ні по чім кровопивцям-крезам,
Їм би кров'ю упитись вщерть
І покласти в кишеню пезо.

СВІТЛО І ПІТЬМА

Газета «Дейлі нейшн», яка виходить у Кенії англійською мовою, надрукувала статтю, у якій намагається довести «безкорисність» і навіть «шкідливість» освіти, яку африканці одержують у Радянському Союзі.

Говорить на світі народ недарма:
«Учення — це світло, невчення —
пітьма!»
Та світло наводить на декого жах,
Від нього темніє в писаки в очах.

Отож і горла, й розпинається так
Поборник неволі і темних ідей —
Воно ж хазяям цих скажених писак
Зручніше в пітьмі грабувати людей.

НОВИНИ З АМЕРИКАНСЬКОЇ МЕДИЦИНИ

У американського сенатора Стефена Юнга з штату Огайо своя, вельми оригінальна точка зору на медицину і справу охорони здоров'я його співвітчизників. Єдиним, вартим уваги, медиком сенатор вважає... бога!

На думку Стефена Юнга, вся земна медицина з її лікарнями, медикаментами та усім іншим нічогісінько не варта. Більше того, вона — зайва. Звівши до неба свої сенаторські очі, Стефен Юнг пояснює:

— Господь бог сам дбає про те, щоб сильні були здоровими, а немічні своєчасно зникали з грішної землі...

Оце, власне, і вся концепція американського сенатора щодо сучасної медицини. Бог про все подбає!

Виходячи з цього, Стефен Юнг з трибуни американського сенату люто накинувся на тих, хто вимагає нових асигнувань на охорону здоров'я населення Сполучених Штатів. Він вважає, що треба скоротити й ті асигнування, що вже були відпущені досі.

Напевне, Стефен Юнг переконав своїх колег-сенаторів, бо вони погодилися з ним і проголосували за скорочення бюджету департаменту охорони здоров'я.

Знавець медицини так повеселішав, що відразу ж зібрав велику пресконференцію. Відповідаючи на різні запитання кореспондентів, Стефен Юнг запевняв їх, що він так сильно піклується про здоров'я американців, що не може довірити цю справу нікому, окрім самого господа бога.

Отже, тепер справа охорони здоров'я у Сполучених Штатах швидко піде на краще. Та й хворим явна вигода: не треба буде на лікарів тратитися — видужуй чи помирай собі при божій помочі, та й годі!

Андрій МАЛИШКО

(З нагоди його Полудня віку)

Складають всі друзі
Хвалу козарлюзі
Й подяку велику
У Полудень віку.
Його ми вітаєм.
І так заявляєм:
Щоб щедро писалось
Й серця засівались
Піснями-пшеницею
З пломенем-крицею;
Щоб сота ще книжка
Була у Малишка;
Щоб мав тільки щастя,
А горе хилилось
І квітами й рястом
Дороги стелились!

Олесь ЖОЛДАК.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

А ЩОБ ЇМ БУЛО ПУСТО!

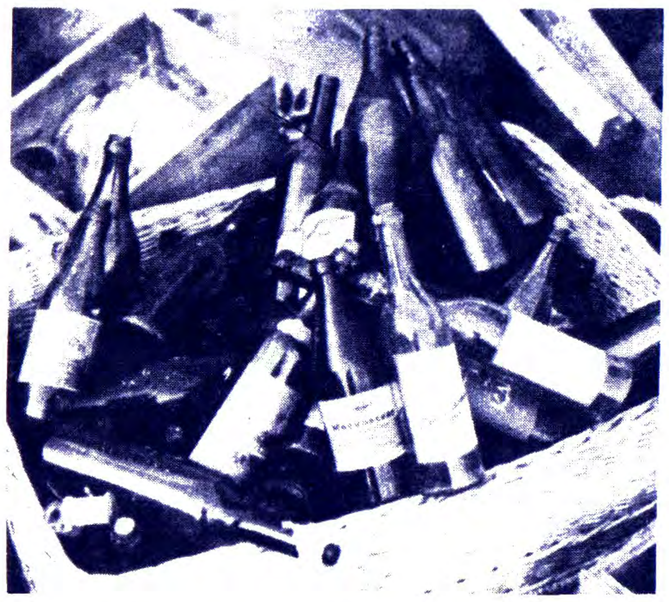

Це не копія з натюрморту якогось французького художника-імпресіоніста. Це звичайні пляшки з-під оковитої та інших кріпкеньких напоїв.

Це не підсобка у звичайній сільській кооперації і не склад цукрового заводу. Це — сировина для самогону. Щоб пусті пляшки недовго були пустими.

Обидва знімки зроблені в чоловічому монастирі Глинська Пустиня (Глухівський район на Сумщині).

Як бачите, висохлі в постах та молитвах монахи змушені були досить активно зволожувати свої організми, щоб не висохнути остаточно.

Не чекаючи, поки черговий послушник принесе з магазину кошик вин та горілки, вони переганяли цукор на «Адамові слізки».

Гнали, гнали, аж поки їх не порозганяли.

Пусто зараз у Глинській Пустині. Любителі солодкого життя трутнями порозлазилися по інших пустинях, так і не встигнувши добути з цього цукру чергову порцію «Адамових слізок».

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

ГОП-ГОП — І ЗА ВОРОТА ПОСТРИБАЛИ 74 «ІППОСОВСЬКІ ХЛОПЧИКИ»...

ПАМ'ЯТАЄТЕ, У № 12-му «ПЕРЦЯ» ДРУКУВАВСЯ ФЕЙЛЕТОН «ІППОСОВСЬКІ ХЛОПЧИКИ»?

РОЗПОВІДАЛОСЯ В ТОМУ ФЕЙЛЕТОНІ ПРО ТЕ, ЩО ЛЬВІВСЬКИЙ ІПОДРОМ ПЕРЕТВОРИВСЯ НА РОЗПЛІДНИК ДАРМОЇДНИХ ШТАТНИХ ОДИНИЦЬ.

ТАК-ОТ, ЗАДОВОЛЕНИЙ ПЕРЕЦЬ ПОВІДОМЛЯЄ СВОЇМ ЧИТАЧАМ, ЩО ЛЬВІВСЬКИЙ ІПОДРОМ ПОЗБУВСЯ 74-х ДАРМОЇДІВ, А ДЕРЖАВІ БУДЕ ЗЕКОНОМЛЕНО 43 ТИСЯЧІ КАРБОВАНЦІВ НА РІК.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ПУД СОЛІ

Один парубок зустрівся з дівчиною і закохався в неї так, що вирішив оженитися.

— Як же ми можемо одружитись,— говорить дівчина,— коли так мало знаємо одне одного, ще ж і місяця не минуло, як ми познайомились. А для того, щоб добре розпізнати людину, як кажуть, треба з нею пуд солі з'їсти...

— А ми давай поженимось,— стояв на своєму хлопець,— а потім будемо разом їсти сіль, бо так, живучи окремо, ми й через десять років не будемо знати, скільки солі з'їли.

Повідомив М. П. ТОПОР
з ст. Грейгове, Жовтневого району,
Миколаївської області.

БАГАТО НАРЯДІВ

Молодий солдат у листі до матері написав:

— Живу, мамо, добре, служба йде, одне погано, що нарядів багато дають.

А мати відповідає:

— Якщо в тебе, синку, є зайві наряди, то присилай їх нашому Ягорці, він ростом майже такий, як і ти, то зносить.

Повідомив М. Д. ЛИМАНСЬКИЙ
з м. Кривий Ріг, Дніпропетровської
обл.

КУПЕЦЬ ТА ІВАН

Одного разу їхав купець у місто на базар зі своїм слугою Іваном. А до міста було далеченько.

От на півдорозі купець і каже:

— Станьмо, Іване, коней треба підкормити, ти ляж відпочинь, а я трохи попрактикуюсь, як це я на базарі буду торгувати.

Іван ліг відпочивати, а купець на возі розіклав свій крам і почав на все горло кричати:

— Громадяни! Не товпіться, не товпіться, станьте в чергу, всім дістанеться...— та руками махає та знов кричить.— А ти, бусурмане, куди пішов і гроші не заплатив...

Набрид Іванові той крик, крутиться з боку на бік, не може заснути.

Іван непомітно зняв барка, підкрався ззаду та як смалоне купця межи плечі, так той і звалився з воза.

А коли прийшов до пам'яті, запитав Івана:

— Чи не запримітив, Іване, хто це мене вдарив?

А Іван відповідає:

— Хіба в такому гармидері можна було запримітити. Стільки ж людей було...

Надіслав І. А. ПОГРІБНИЙ
з с. Горожанка, Баштанського району,
Миколаївської області.

ЯК МУЖИК ПАНОВІ ВІДДЯЧИВ

Була у пана звичка ранком виходити на подвір'я і гукати свого конюха.

— Гей, Омельку, відгадай, скільки грошей у мене в гамані.

— Не знаю.

— Не знаєш? То піди на конюшню, нехай там дадуть тобі 10 різок, потім узнаєш.

— Ні, пане, ні,— вигукнув Омелько,— згадав, 15 карбованців.

— Хе,— потягнув пан,— тоді піди, нехай дадуть тобі 15 різок. У мене ж всього 3 гривні, дурень!..

Набридли Омелькові панові витівки. Одного разу поїхав він з паном на прогулянку. Дорога вела через ліс.

Спинив Омелько коні і каже панові:

— Ану, вельможний пане, відгадай, скільки я дам тобі зараз батогів? — І заходився щосили молотити пана.

Бив Омелько пана, поки той і духу не спустив, а сам потім пішов світ за очі.

Повідомив В. РОМАНКО
з м. Кременчука, Полтавської області.

ПРОЩАЙ, ОКО!

Один п'яниця прийшов до лікаря, скаржачись на те, що у нього болить око.

— Ви повинні або перестати пити горілку, або втратите око, — сказав лікар.

— Ну, коли так, то прощай, око! — відповів клієнт і пішов від лікаря.

Повідомила О. І. МУДРЬОНОВА
з м. Одеси.

У ЦЕРКВІ ЗГОДЯТЬСЯ

Старенька бабуся подала в автобусі кондукторові гроші на квиток. Кондуктор, роздивившись, повернув бабусі гривеника та й каже:

— Викиньте ці гроші, вони не годяться, це ж старі...

— Як це викинути, — здивувалася бабуся, — згодяться, я їх у церкві вкину.

Повідомив Г. П. ШУЛЬГА
з с. Васильківки, Дніпропетровської
області.

Шановний Перче!

Ти, напевно, знаєш, як це приємно вранці, відчинивши кватирку, вдихнути на повні груди пахучого осіннього повітря. Якщо знаєш, то розкажи і нам, жителям селища Свеса, Сумської області, бо ми собі такої розкоші дозволити не можемо. Ми майже ніколи не відчиняємо кватирки і, по можливості, не виходимо надвір, бо сажа, яка вилітає з труби заводу «Дубитель», відразу лізе і в ніс, і в вуха, і в очі.

Директор цього заводу т. Крихтін вже не раз і не двічі обіцяв поставити димовий фільтр, та щось нічого з того не виходить. Очевидно, сажа так засліпила директора, що він не може побачити, де саме лежить той фільтр.

М. Г. ЯЩЕРА,
робітник Свеського насосного заводу.

Десь років сорок тому, здається, в Одесі жив та був один чолов'яга — перукар по імені Єлисей, який уславив свою професію не стільки ножицями, як табличкою із написом:

«Парикмахер Елисей
стрижка брижка
и завивка волосей».

Як стало відомо, нещодавно виявився геніальний продовжувач справи Єлисея-волосея, і живе він не деінде, а в Києві, на вулиці Леніна, 3. Його невтомний труд увінчаний ось такою табличкою:

«Институт врачебной косметики министерство здравоохранения УССР производит удаление:

татуировки, веснушек, пигментации кожи (пятен), новообразований мягких частей лица и другие дефекты.

Лечение выпадения волос, уничтожение перхоти и удаление волосоращения бороды и усов».

Допоможи, Перче, дізнатися, чи застосовується вже атомна енергія для «удаления волосоращения» і чи присудили отому грамотію-волосію за таку вивіску науковий ступінь?

м. Київ.

М. ПИЖОВ,
інженер.

А щоб ти сказав, якби ми тобі порадили надрукувати фейлетон під заголовком «Погоня за валом»?

Сказав би, мабуть, що про це вже десятки разів писалося.

Не заперечуємо — писалося. Але зовсім не про це. Бо вал, про який зараз йдеться,— зовсім не той вал. Це — колінчастий вал дизеля. Його ми, по наряду Головного управління Дніпровського річкового пароплавства, у липні 1960 року здали на шліфовку Київському суднобудівному і судноремонтному заводові, і тоді ж директор цього заводу т. Тихієнко нас запевнив, що через два місяці вал можна буде забрати.

Минуло не два місяці, а два роки, а вал і нині там — на заводі, очолюваному т. Тихієнком.

І нині, як і два роки тому, директор не перестає нас запевняти, що колінчастий вал ось-ось буде відшліфовано...

Чи не здається тобі, Перче, що коли б наш колінчастий вал вертівся б отак вхолосту, як язик директора, то й шліфувати його не треба було б...

П. ГИБАЛО,
головний інженер Дніпровського управління річкового транспорту.

Візьми, будь ласка, свою мітлу та приїжджай на станцію Ханжонкове, Донецької залізниці. Ми покажемо тобі збагачувальну фабрику тресту «Донецьквуглезбагачування», Донецького раднаргоспу. Дещо там вимести, почистити треба.

Бачиш, коли сюди приходять нечисті вагони, то працівники фабрики мають право складати на це акти і штрафувати виробничо-технічне управління — по два карбованці за вагон.

Але не подумай, дорогий Перче, що ми просимо тебе з вагонів бруд вимітати. Ні, вагони подаються на фабрику чисті, але, буває, що там складають нечисті, фіктивні акти, і з людей ні за що, ні про що штрафи деруть.

Так що, Перче, у цім ділі твоя мітла вкрай потрібна.

П. КРАСНИКОВ,
начальник вантажної служби ВТУ тресту «Радянськвугілля».
І ще чотири підписи.

Нам підклали свиню! Та якби тільки одну свиню, а то — цілий свинарник. І підклав нам його не хто-небудь, а директор радгоспу «П'ятихатський» т. Підберезний. Не утруднюючи себе і своїх підлеглих вивезенням нечистот із своєї радгоспівської свиноферми, т. Підберезний їх спускає прямо в річку Жовту. Ну, розуміється, йому мало діла до того, що 800 тварин нашого колгоспу п'ють воду з цієї річки. Його не обходить і те, що нечистоти, скинуті у Жовту, пливуть далі по течії і забруднюють ще і воду річки Інгульця. Гидуючи цією водою, люди чортихаються, на всі заставки лають свиней.

А що свині? Свині не винні. Винні люди, що розводять таке свинство!

**М. ЗІНЬКІВСЬКИЙ,
Є. КУЛЬШЕНКО.**
Колгосп ім. XX з'їзду КПРС Петрівського району, Кіровоградської області.

Виставка ширнетреба

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

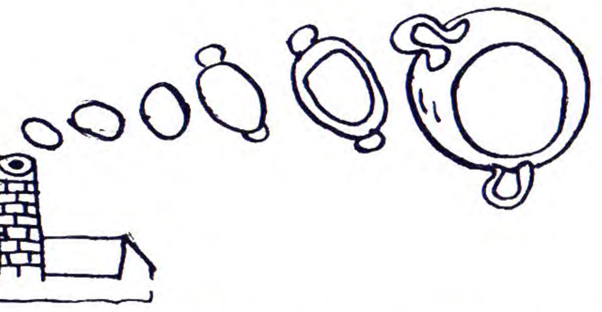

Агей, жінки, молодиці! Нумо, швидше сюди, до нас, на оглядини. Такого чуда ви ще зроду не бачили. Його спеціально для вас підготував Львівський завод металевого посуду: чудо в решеті.

Власне, виробу з такою назвою нема в асортименті заводської продукції. Завод випускає у продаж оцинковані ночви, виварки, відра, балії. Та чомусь і продавці, й покупці перейменували всі ці речі на решета: ті відра, ночви, виварки та балії води в собі не держать. Вся вода з них витікає через дірки, заздалегідь пробиті на заводі.

З цього приводу дехто вже зробив висновок, що основна продукція заводу — дірки, а все інше — лише їх обрамлення.

ТИ, МАШИНКА, ТИ ЗАЛЄЗНА...

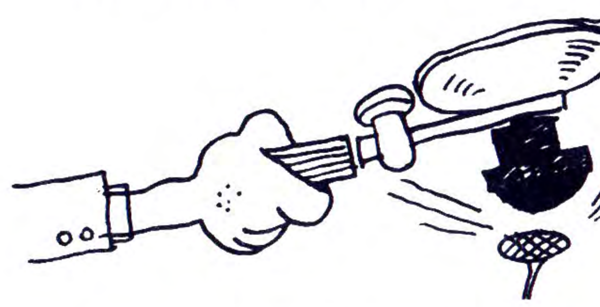

Ще один подарунок для жінок — машинка для домашнього консервування.

Це вже — продукція одеського заводу «Металіст».

Без перебільшення можна сказати, що така машинка в домашньому господарстві — річ незамінна. Можливо, для консервування вона і не дуже підходить, бо ламає скляний посуд, зате нею дуже зручно забивати цвяхи.

Щоправда, забивати цвяхи можна і молотком, але то вже не дуже інтересно, бо молотки рідко коли бувають нікельовані. А це — нікельована залізяка. У ній геть усе відбивається, наче в дзеркалі,— навіть те, як на заводі «Металіст» дбають про якість продукції.

ПРАЦЮЮТЬ З БЛИСКОМ...

На цьому стенді нашої виставки демонструються успіхи у виробництві пічного кахля Ківерцівського (Волинської області) райпромкомбінату.

Блискучі успіхи!

Такого блиску працівники комбінату досягли за допомогою глазурі, якою вони покривають кахель.

Вони, очевидно, розраховують на те, що глазур покриє і тріщини, збиті кути, різну тональність забарвлення кахельних плиток.

Та ні, таке — не під силу навіть глазурі.

СМУГАСТИЙ РЕЙС

Повезло, нарешті, й зебрам. Почали, нарешті, і для них виготовляти панчохи. Дуже модні панчохи. Смугасті. З усіма можливими відтінками кольору. Однак, зебри не дуже охочі на цей товар. Чи не тому, часом, що на панчохах, крім смуг, є ще й «стрілки» — тобто спущені петлі.

Якщо припустити, що зебри розуміються на дефектах панчіх Харківської панчішної фабрики, то дуже дивно, чому самі керівники підприємства цих дефектів не помічають. А ще дивніше, чому вони продовжують валити свою смугасту продукцію з заводу на прилавок.

Чи не час вже припинити цей смугастий рейс?

М'ЯКО СТЕЛЯТЬ...

Тим, хто вже втомився, мандруючи по залах нашої виставки, можемо запропонувати короткий перепочинок: приткніть голову до подушки і засніть.

Ну, розуміється, довго спати не будете — сама подушка не дасть. Недаремно ж її на Київській перопуховій фабриці нашпигували підкрилками та всяким іншим сміттям. От тільки каменюк у тих подушках не видно. Чого нема, того нема.

Отже, спи спокійно, дорогий товаришу, якщо ти повірив, що й справді можна виспатися на подушках Київської перопухової фабрики. Ні пуху тобі, ні пера!

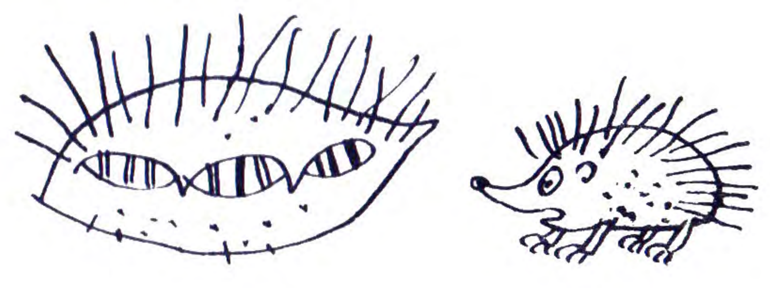

ОБЛИЗУЙТЕ ПАЛЬЧИКИ!

А на прощання хочемо зробити приємний подарунок відвідувачам нашої виставки. Їжте, дорогі гості, цукерки та печиво. Ласощі жуйте, а солому, тріски і шпагат, будь ласка, назад нам повертайте. Нам цю солому, тріски і шпагат треба відіслати господарям — керівникам Переяслав-Хмельницького харчокомбінату (на Київщині), які, очевидно, вважають, що без цієї домішки їхні ласощі не матимуть попиту.

Їх, між іншим, і без цього добра не дуже беруть, бо в них не вистачає ні цукру, ні жиру, передбачених рецептурою. Але про це ми, мабуть, говорити не будемо відвідувачам нашої виставки. Незручно таке говорити, коли частуєш своїх гостей...

perec-ua.
perec-ua.
Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua.livejournal.com

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У листі, який надійшов до редакції з м. Чернівців, повідомлялося про зловживання та порушення фінансової дисципліни у міській раді Союзу спортивних товариств і організацій.

Після перевірки було встановлено, що факти відповідають дійсності. Наслідки перевірки обговорювались на секретаріаті Чернівецького обкому КП України. Вжито ряд заходів. Зокрема, голову міської ради Союзу спортивних товариств і організацій Короткова з роботи знято і з лав партії виключено.

Секретарю Чернівецького міськкому КП України т. Летюченкові вказано на слабкий контроль за роботою спортивних товариств і організацій.

★ Лісник Богуславського лісгоспзагу П. Ф. Соловйов розкрадав державний ліс, наймав людей для обробітку своїх городів, а сам розплачувався також лісом. Про це написали мешканці села Козин.

Як повідомили редакцію з Київського обласного управління лісного господарства та лісозаготівель, при перевірці факти ствердились. Соловйова з роботи знято, а матеріали про нього направлено слідчим органам.

★ Працівники Ланнівського цукрокомбінату (Карлівський район) написали Перцеві, що в їхньому дитячому садку розбазарюють продукти та що директор комбінату В. І. Перфільєв незаконно тримає шофера для своєї легкової автомашини.

Начальник Управління харчової і цукрової промисловості Полтавського раднаргоспу т. Рожанчук повідомив, що за розтринькування продуктів і приписки завідуючу дитсадком Г. Ф. Аланцеву з роботи знято. Головному бухгалтерові комбінату А. П. Ющенку оголошено догану. Кошти, витрачені на незаконне утримання шофера, стягнуто з Перфільєва.

★ Перцеві написали, що у господарстві Української дослідної станції бджільництва (Вінницька область) урожайність рік у рік знижується, продуктивність тваринництва низька, концкорми розкрадаються.

Міністерство сільського господарства УРСР перевірило цього листа і повідомило, що факти, вказані в ньому, підтвердились. Рішенням партійних зборів станції заступникові директора станції по виробництву С. І. Рак, бригадирові комплексної бригади І. М. Милосердову та зоотехнікові С. Я. Шевчуку оголошено догани. За розкрадання концкормів Ф. І. Лісовому, комірникові відділку «Стодульці», оголошено сувору догану і звільнено від обов'язків парторга відділку. Керівництво станції Лісового з роботи зняло і справу передало слідчим органам.

Вінегрет з перцем

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Ворота в уяві форварда.

Форвард в уяві воротаря.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Свиня: — Весь у мене...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

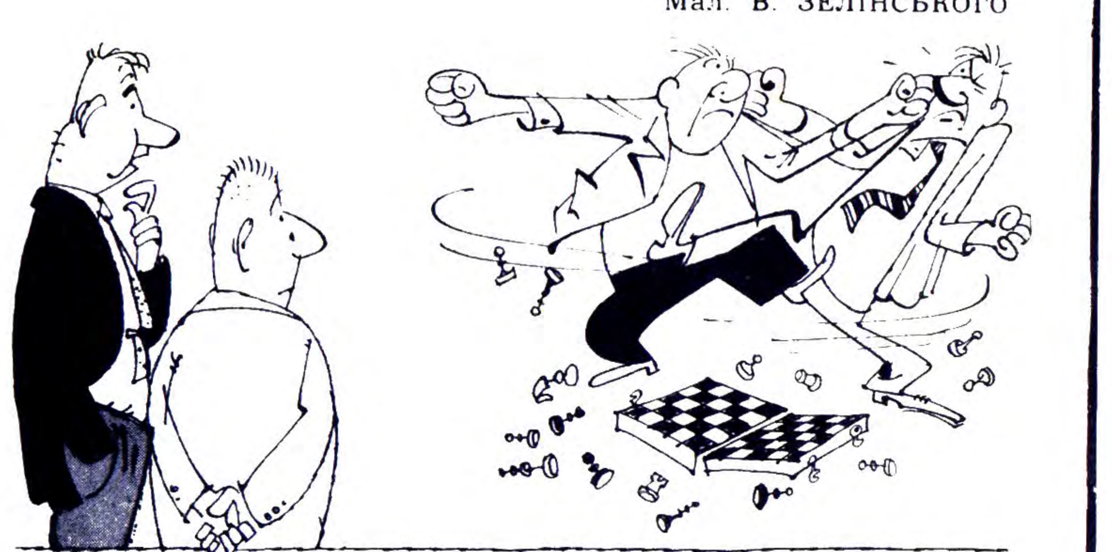

— Уже годину б'ються над розв'язанням однієї задачі...

Мал. Ю. ПОГОРЄЛОВА

— Сьогодні грають фінал 2-ої симфонії Бетховена...
— А що, хіба півфінал вчора зіграли?!

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції: Київ-30. вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83, 4-51-17. Для телеграм: Київ Перець. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 21 (488) (на украинском языке). Підписано до друку 22.X.1962 р. Папір 70×108 1/8=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 38769. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 0517. Тираж 305.000 прим.

БОННСЬКИЙ ЛИС І ГАЛЬСЬКИЙ ПІВЕНЬ
(Стара казка на сучасну тему)